

LURENDRÄGARE, lürännräjare, m. 3. En, som lurendrägar. — *Syn.* Smuglare. [— drejare.]

LURENDRÄGERI, -- dräjeri', n. 3. Oloflig in- eller utförelse af förbudna varor, eller af tillåtna, utan att för dem betala tull. — *Syn.* Smugleri. [— drejeri.]

LURF, m. sing. (fam.) Lurfvigt hår.

LURFHÄRIG, a. 2. Som har lurfvigt hår.

LURFVIG, a. 2. *L-t* hår, långt och ringladt. *L. hund*, som har lurfvigt hår. — *Lurfvighet*, f. 3.

LURIFAX, lürifax, m. 2. (af *Lura* och *t. Fuchs*, räf) Se *Luf.* — *Syn.* Se *Skälm.*

LURIG, a. 2. (fam.) 1) Sömnig. — 2) Något rusig. — *Syn.* Se *Rusig.* — *Lurighet*, f. 3.

LURK, lürkk, m. 2. (*t. Lurk*, ursprungligen: padda; fam.) Grof, tölpig och okunnig karl. Har sammansättningen Bondlurk. — *Syn.* Grobian, Bängel.

LUS, f. 3. pl. *löss*. Insekt af Kryparnes ordning, som uppehåller sig på menniskor och djur. *Pediculus*. Arter deraf äro Hufvud-, Kläd-, Svinlus och Lussjukelus.

LUSA, v. a. 1. (lägt) 1) Se *Löska*. — 2) *L. full*, *nér*, göra full med löss.

LUSAKTIG, a. 2. (lägt) Sömnaktig, sölig. — *Lusaktighet*, f. 3. — *Lusaktigt*, adv.

LUSHUND, m. 2. (skällsord) Föraktlig stackare. — *Syn.* Luskung, Lusrygg.

LUSIG, a. 2. (lägt) 1) Full med löss. — 2) Sömnaktig, sölig. — *Lusighet*, f. 3.

LUSIGT, adv. (lägt) Sömnaktigt, söligt.

LUSKA, v. a. 1. 1) Se *Löska*. — 2) (fig. pop.) Tukta, piska upp. — *V. n.* (prov.) Springa.

LUSKAM, m. 2. pl. — *kammar*. Kam, hvar med löss borttagas ur håret.

LUSKUNG, m. 2. (skällsord) Se *Lushund*.

LUSNÄSTE, n. 4. (lägt, föraktl.) Uselt näste (egentl. der man blir nerlusad).

LUSOFFER, m. sing. Lägt skällsord, förvärdigt af Lucifer.

LUSRYGG, m. 2. (lägt) Se *Lushund*.

LUSSALVA, f. 1. Ett slags salva att fördrifva löss.

LUSSJUKA, f. 1. 1) Ovanlig mängd af löss på huden af menniskans kropp. — 2) En förskräcklig sjukdom, bestående i bölder på huden, ur hvilka en mängd insekter (*acari*), liknande löss, utkomma. *Sulla dog i l.*

LUSSI. 1) (pop.) Lucia. — 2) En allmänt bekant lek.

LUSSIDAG, lüssidåg, m. 2. (pop.) Lucias dag.

LUSSIKORF, m. sing. Korf, som efter gammal sed spisas på Lussidagen.

LUST, m. sing. 1) Se *Bøjelse*, 1. *Hafva l. till något. Jag har l. att gå ut. Han har ingen l. att läsa. Har ni l. att dansa? Nej, jag skall vänta, tills jag får l. Betaga en l-en till något. L-en har förgått mig. L-en kom på mig att gå ut och jaga.* — *Syn.* Bøjelse, Håg. — 2) Nöje, förnöjelse, glädje. *Det är hans l. att jaga. I nöd och l. Det är en l. att se. Ha sin l. af att höra någon berömmas. Göra något med god l., med hjertans l.* (Fam.) *Vänta, skall ni få se på god l., på något roligt.* — 3) Begär, åtrå, begärelse. *Du skall icke hafva l. till din nästas hustru.* — *L-ar*, pl. Sinliga begär. *Onda l.* Man säger äfv. i samma mening *Köttsliga* ell. *sinliga l-ar*.

LUSTA, f. sing. Köttens begärelse, begär efter sinlig njutning.

LUSTBAR, a. 2. (fam. o. skämtv.) Lustig, rolig. — *Syn.* Se *Rolig.* — *Lustbart*, adv.

LUSTBARHET, f. 3. 1) (i sing.) Egenskapen att vara lustbar. — 2) (med plur.) Enskilt eller offentlig tillställning för nöje skull. *En mängd l-er följde på förmålningen.*

LUSTELD, m. 2. Eld i fria luften, antänd för nöje skull, isynnerhet vid glädjefester.

LUSTFART ell. **LUSTFÄRD**, c. 3. Färd, liten resa, utflykt, företagen endast för nöje skull.

LUSTFYRVERKERI, n. 3. Det slags fyrverkeri, som endast har för ändamål att förnöja ögat. Kallas så till skillnad ifrån Krigsfyrverkeri.

LUSTGAS, m. sing. (kem.) Gasformig kväfoxidul, som fått detta namn deraf, att dess inandning förorsakar ett slags behagligt rus, som varar ett par minuter.

LUSTGÅRD, m. 2. Se *Lustpark*. (Bibl.) *L-en*, paradiset, Eden.

LUSTHUS, n. 3. Litet hus, vanligtvis i park eller trädgård, uppbyggt endast för att der tillbringa vackra somrardagar.

LUSTIG, a. 2. 1) Muntrande, roande, rolig. Såges både om sak och person. *En l. karl, menniska.* (Fam.) *L. ture* ell. *l. broder, l. kropp* ell. *mulde*, munter sällskapsbroder. *En l. händelse, berättelse, historia. Ett l-t lefverne. L-t lag.* — *Syn.* Se *Rolig.* — 2) Munter, glad. *Vinet har gjort honom l. L-t sinne. Göra sig l., hålla sig l., roa sig. Göra sig l. på ens bekostnad, göra åtlöje af honom.* — *Syn.* Se *Glad.* — 3) (fam.) Förunderlig, besynnerlig. *Det vore l-t, om jag ej skall få dig att tiga.*

LUSTIGBRÖDER, m. sing. Se *Lustig broder* (under *Lustig*).

LUSTIGHET, f. 3. 1) (utan plur.) Egenskapen att vara lustig. — 2) (med plur.; fam. o. skämtv.) a) Se *Lustbarhet*, 2. — b) Lustigt ord, upptåg, o. s. v. *Såga en hop l-er.* — *Syn.* Se *Rolighet*.

LUSTIGHETSMÅKARE, m. 3. (fam. skämtv.) Se *Rolighetsminister*.

LUSTIGT, adv. Glad, muntert. *Lefva l.* — *Syn.* Se *Muntert.* — *Int. L!* friskt mod! muntert lif!

LUSTJAGT, f. 3. Jagt, tillställd endast för nöje skull.

LUSTKULA, f. 1. (fyrv.) Se *Bomb*, 2.

LUSTLÄGER, n. 3. Öfningsläger, för regentens eller någon främmande furstlig persons nöje.

LUSTPARK, m. 3. Park (se *d. o.*), inhägnad för promenader och nöjen i det gröna.

LUSTRESA, f. 1. Resa, som företages endast för nöje skull.

LUSTRIN, -i'n, n. sing. Ett slags figure-radt tyg.

LUSTSKEPP, n. 3. Skepp, som användes endast till lustresor.

LUSTSLOTT, n. 3. Slott, der ägaren vistas endast för nöje skull. *Kungl. l.*, kungsgård, öfverlemnad till någon kunglig persons förfogande, utan att statskassan deraf har någon inkomst.

LUSTSPEL, n. 3. Skådespel, som framhåller och förlöjligar de menckliga dårskaperna. — *Ss. L-sförfattare, -sdiktare.*

LUSTSTÄLLE, n. 4. Ställe, vanligen på landet, der man tillbringar den vackra årstiden.

LUSTTRÄDGÅRD, m. 2. Se *Lustpark*, 2.

LUSTVANDRA, v. n. 1. Vandra endast för sitt nöje och för att hämta frisk luft. — *Syn.* Promenera, Spatsera.